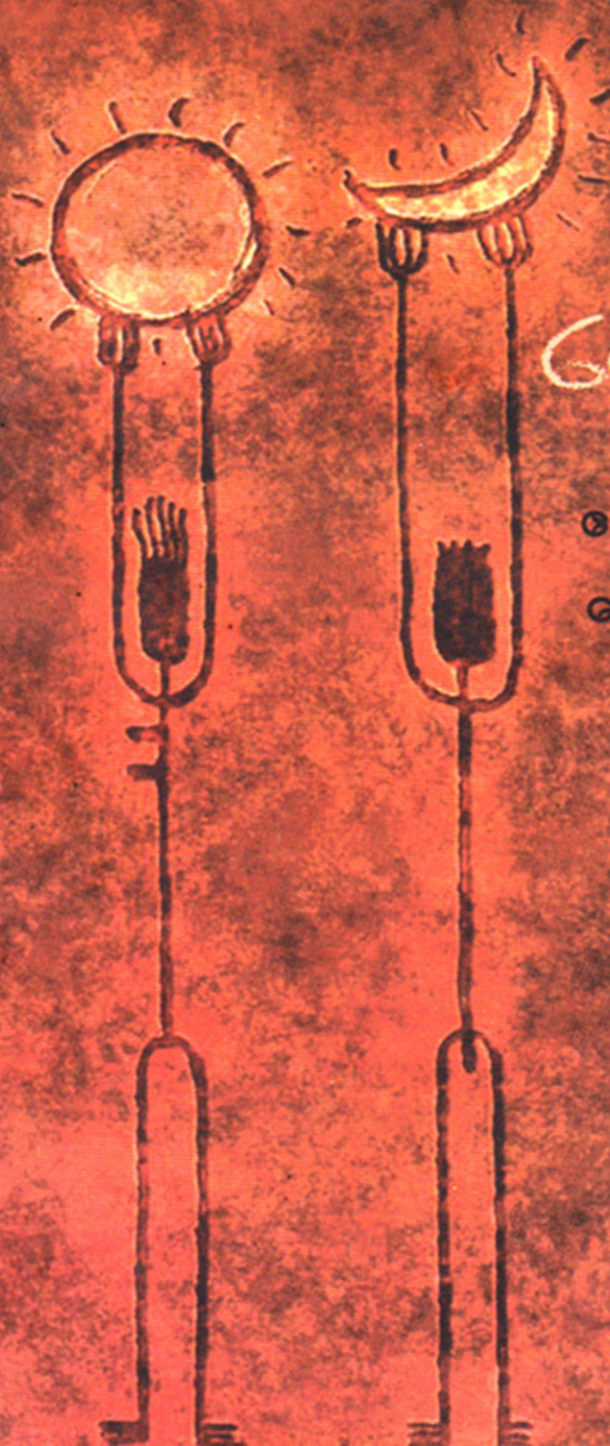

ရွှေကိပ်မှူး စာပေ

ပေမ္မားချင်

စဒင်ဥယျာဉ်ရဲ့
နောက်ဆုံးနေ့

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

မာကျူရီမီးတွေက ကြေးဝါရောင်ဆောင်းညကို အံတုလို့ နေကြသည်

။ ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့လယ်လမ်းမများ သည် စိတ်
ဝင်စားစရာတွေနှင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လျက်ရှိ၏။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်လေးသုံးယောက်သည် ညထဲမှ မျှော်
လင့်ချက်ကိုယ်စီနှင့် အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြသည် ။ သူတို့ အုပ်
စုသည် ဦးထုပ်နောက်ပြန်ဆောင်းတတ်သော အင်္ကျီပွပွနှင့် ဘောင်းဘီပွ
ပွများကို ဝတ်ဆင်ထားသော၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင်အောင်
အိမ်မပြန်ချင်သေးသော၊ Rappin တွေ့ရုံဆို၍ Hip Hop ယဉ်ကျေးမှု
ကို ခုံမင်နှစ်ခြိုက်ကြသော.... ခွေမထွက်ရသေးသည့် ဂီတအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့
သာဖြစ်ပါသည် ။

သူတို့ က နိုက်ကလပ်တစ်ခုမှ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ သုံးယောက်စ
လုံး ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာ နေကြသူတွေဖြစ်ပြီး ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝ
ကတည်းက ပေါင်းလာကြသော သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ကြသည် ။

ကျောင်းမှာ ရော၊ အပိုင်း(ရပ်ကွက်)ထဲမှာ ပါ အမြဲတစ်တွဲတွဲနေလေ့
ရှိ၏။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးခါစလောက်မှာ သူတို့ သုံးယောက်က “
နှမ်းဖျစ်”ဆိုသည့် Hip Hop အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည် ။ နောက်တော့ ပို
က်ဆံရှိမိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာကြသူများ ပီပီ အခွေထုတ်ရန် သူတို့ စ
တင်လှုပ်ရှားလေတော့၏။ သူတို့ ထဲမှာ ဖိုးရဲက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည် ။
ဂျူနီယာဇော်နှင့် ငရွှန်တို့ မှာ စီးပွားရေးတောင့်တင်းသည့် မိသားစုများ
မှ ဆင်းသက်လာကြသူတွေဖြစ်သော်လည်း ဖိုးရဲလောက်တော့ မချမ်း
သာကြ...။

ဒါ့အပြင် ဖိုးရဲမှာ သူတို့ ထက်သာသော နောက်ထပ်ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုရှိ
သေး၏။ အဲဒါကတော့ ဖိုးရဲသည် နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေသစ္စာ
ထွန်း၏ တူအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုသည့် ပတ်သက်မှုဖြစ်ပါသည် ။ မင်း

သမီး မေသစ္စာထွန်းနှင့် ဖိုးရဲ၏ မိခင် ဒေါ်မေသန္တာထွန်းတို့ က အရမ်းချစ်သော ညီအစ်မတွေဖြစ်ကြ၏။ မေသစ္စာထွန်းမှာ အစ်မကမွေးလာသည့် သူမရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောတူလေး ဖိုးရဲကိုလည်း တုန်နေအောင် ထားစရာနေရာမရှိအောင် ချစ်လေသည် ။

ည၏ ရနံ့များက သူတို့ ကို ဖြတ်သန်းလာရာ လမ်းမတစ်လျှောက် လုံးအား လွှမ်းခြုံစိုးမိုးထားပါသည် ။ ဆောင်းဥတုမို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးစိမ့်စိမ့်နိုင်၏။

သူတို့ သည် ဒီလိုအိမ်ပြန်လာချိန်များ တွင် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း ပေါ်မှ မလျှောက်ဘဲ ကတ္တရာလမ်းမ အလယ်တည့်တည့်အတိုင်းသာ လျှောက်လေ့ရှိသည် ။ သူတို့ စီးလာသော ဝေါ့ကင်းရှူးဖိနပ်နှင့် ကတ္တရာလမ်း၏ ထိခတ်သံကို ဂီတစည်းချက်တစ်ခုအလား ဖိုးရဲက သဘောကျလေသည် ။

ငချိတ်ပေါင်းကဲ့သို့ အသားမည်းသော ငရွှန်က သူတို့ ကလပ်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့သည့် နာမည်ကြီး Hip Hop အဆိုတော် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ကို ကဲ့ရဲ့နေ၏။

“အဲဒီ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်က အလကားပါကွာ၊ ငါ့ကို မမီပါဘူး”

ဂျူနီယာဇော်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကို အိပ်အိပ်နှင့် သယ်ဆောင်ကာ လျှောက်နေရာမှ ငရွှန်ကို ပြန်မေးလိုက်သည် ။

“သိချင်းဆိုတာကို ပြောတာလား”

“အဟီး... မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါပြောတာ အသားအရောင်ကို ပြောတာ...”

“ဟင်... သူ့အသားက ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ။ နူနေလို့လား...”

“နူနေလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဖြူနေလို့ ကွ....ကမ္ဘာကျော် Rapper အများစုဟာ ငါ့လိုအသားအရောင်မျိုးမဟုတ်လား။ ငါက အဲဒါကို ပြောတာပါ....”

ငရွန်စကားအဆုံးမှာ ဂျူနီယာဇော်က သူ့အသားကို သူပြန်ငုံကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။ သူက အသားဖြူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့ကောင်... ငရွန်၊ မင်း အဲဒီလိုမျိုးတော့ သိမ်းကျုံးပြီး မပြောနဲ့လေကွာ...၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင် အမ်မင်နာမ် (EMINEM)က လူဖြူပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အမ်မင်နာမ်ကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။ ငါက Rapper အများစုကို ပြောတာပဲဥစ္စာ၊ မင်း လော့ဂျစ်ရဲ့ သဘောကို နားမလည်ဘူးလား”

ဂျူနီယာဇော်က ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း...

“ဟင့်အင်း...နားမလည်ဘူး”

ထိုအခါ ငရွန်က ဂျူနီယာဇော်ကို “မင်းငတုံးပဲရှိသေးတယ်”ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် အပေါ်စီးမှ ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးရဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အငြင်းအခုံကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်စုံတစ်ရာအား စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ ငရွန်အသံက ညထဲမှာ ပျံ့လွင့်လာပြန်သည်။

“လော့ဂျစ်မှာ က ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ ထူးချွန်သော Rapper အများစုသည် လူမည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ငါသည် လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် လည်း ထူးချွန်သော Rapper တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာမျိုးကွာ။ မင်းမသိဘူးလား.... အင်းပေါ့လေ၊ မင်းက ချာတိတ်ပဲရှိသေးတာ ... ဒါတွေ ဘယ်သိဦးမှာလဲ”

ဂျူနီယာဇော်က ဒေါပွသွား၏။ သူ့ကို ငရွန်က စော်ကားနေပြီမို့...

“ဪ... ငရွန်ရယ်... မင်းပြောတဲ့ လော့ဂျစ်ဆိုတာကြီးကလည်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ လော့ဂျစ်ကြီးပါလား။ ပြီးတော့ အသက်ချင်း က အတူတူပဲဥစ္စာ။ ငါ့ကိုများ ချာတိတ်တဲ့ လာသေးတယ်၊ နာချင်လို့”

ငရွန်က ဂျူနီယာဇော်၏ ခြိမ်းခြောက်စကားကို မမှုပါ။ ဝဖိုင်ဖိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ဂျူနီယာဇော်သည် သူထွက်ပြေးလျှင် ဘယ်လိုမှ လိုက်မီ နိုင်မှာ မဟုတ်ဟု ငရွန်က ယုံကြည်ထား၏။ ခါတိုင်းလည်း ငရွန်က သူ့ငယ်ချင်းဖက်တီးကို စနေကျ...။ ဖက်တီးက စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကို လိုက်လုပ်ရင်လည်း ငရွန်က ထွက်ပြေးနေကျ...။ ဒါကြောင့် ငရွန်သည် ဂျူနီယာဇော်ကို စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသိကြီးနှင့် ဆက်၍ ရန်စလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာဖက်တီး....”

“ဘာလဲ အသမဲ့....”

(အသမဲ့ = အသားမည်းကောင် ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ရသည်။)

“မင်းဘဝမှာ လော့ဂျစ်မသိ၊ ဘာမသိနဲ့ ၊ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူလုပ်မလဲ ဖက်တီးရာ.... မင်းမိဘတွေကိုယ်စား ရင်လေးလိုက်တာ... ပြီးတော့ မင်းမသိလို့ မင်းနဲ့ ငါက တော်တော်ကွာတယ်၊ ဒါကိုပဲ မင်းက ချာတိတ်လို့ ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး”

“အောင်မာ ...လာပြန်ပြီ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အသက်ချင်းအတူတူပဲ ဟေ့ကောင် အသမဲ့၊ လာချီးမနေနဲ့”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ ဖက်တီးရာ... ငါ မင်းကို ချာတိတ်လို့ ခေါ်တာ အသက်အရွယ်ချင်း ကွာလို့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အသိဉာဏ်ချင်း ကွာလို့ ခေါ်

တာ... နားလည်ပြီလား....”

ငွေ့နီသည် ပြောလည်း ပြော၊ ပြေးလည်း ပြေးဆိုသကဲ့သို့ ပြောပြီးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ။ ဂျူနီယာဇော်သည် ငွေ့နီကို ဒေါသနှင့် ပြော၍ ကန်လိုက်သော်လည်း ရှောင်ပြေးရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ငွေ့နီက အမြန်လှည့်ရှောင်ထွက်သွား၏။ ဒီတော့ ဖက်တီးဂျူနီယာက ငွေ့နီနောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။ ။ ငွေ့နီက ဆက်ပြေးသည်။ ။

ဖိုးရဲက ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို ရိုးနေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ လူငယ်နှစ်ဦးက ညကြီးမင်းကြီး စိမ်ပြေးလိုက်တမ်းကစားနေပါသည်။ ။ မာဂျူရီမီးအလင်းရောင်က ဆောင်းညထဲ၌ လင်းထိန်နေပုံမှာ ခေတ်ပေါ်မြို့ပြကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေ၏။

ငွေ့နီသည် ဂျူနီယာဇော်ကို မီလာအောင် ပြေးအားကို လျှော့ချလိုက်၏။ ။ ဂျူနီယာဇော်က မီလာတော့ ငွေ့နီကို အားနှင့်ခုန်ကာ လှမ်းဖမ်းသည်။ ။ ငွေ့နီက ညာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ချိုးကွေ့ပြီး ရှောင်သဖြင့် လွတ်သွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဂျူနီယာဇော်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့အရှိန်သူမထိန်းနိုင်ဘဲ ပလက်ဖောင်းအစပ်ကို ဘုန်းခနဲ မှောက်လဲကျသွားတော့သည်။ ။

“ဟာ... သွားပြီ”

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဖိုးရဲထင်နေဆဲမှာ ပဲ ဂျူနီယာဇော်က အခုလို ချော်လဲသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူက စိုးရိမ်စွာ ပြေးထူပေးလိုက်သည်။ ။ ဒီတော့မှ ငွေ့နီကလည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဂျူနီယာအနားရောက်လာ၏။ ။ ဂျူနီယာဇော်က ချက်ချင်းပြန်မထနိုင်ဘဲ မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့နေ၏။ နှုတ်မှ လည်း တအီအီး။ တအားအား ညည်းတွားနေပြီး တော်တော်နာသွားဟန်တူပါသည်။ ။ ငွေ့နီက သူ့ပယောဂမကင်းသဖြင့်

....

“သူငယ်ချင်း.... ဂျူနီယာ၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်.... အရမ်းနာနေလား။ ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဖိုးရဲ ... လုပ်ပါဦးကွ...”

“ဘာအခုမှ ဖိုးရဲလုပ်ပါဦးလဲ။ မင်းတို့ ဘာသာမင်းတို့ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့နေကြပြီးတော့ ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟေ့ကောင်... ငရွန် အဓိက မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အလကားနေရင်း ဂျူနီယာကိုပဲ လိုက်စနေတယ်။ အခုလိုဖြစ်တာ ...မင်းကြောင့်....”

ဖိုးရဲက အပြစ်တင်စွပ်စွဲလိုက်မှ ငရွန်လည်း မျက်နှာပိုပျက်သွား၏။ ဖက်တီးရဲ့ ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်များ သလဲ။ ဘယ်နားမှာ ဖြစ်တာလဲ။ သွေးတွေ ဘာတွေရော ထွက်သေးသလား... ဘာမှ ငရွန်မသိရပါ။ ဂျူနီယာက လဲကျသွားသည့်အတိုင်း လမ်းမနှင့်ပလက်ဖောင်းအစပ်မှာ မှောက်လျက်သားရှိနေဆဲ...။ ဆွဲလှည့်ပြီး အတည့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ အလွယ်တကူ လှည့်မရ....။ ဒါ့အပြင် ဘယ်နားကိုထိထိ ဖက်တီးရဲ့ ညည်းညူသံများက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသဖြင့် ကိုယ်လုပ်ပေးမှ ပိုဆိုးသွားမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည် ။

ငရွန်က ဖိုးရဲကို တိုင်ပင်၏။

“ဖိုးရဲ... ငါတို့ ဂျူနီယာကို ဆေးခန်းပို့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်။ ရွန်းနေတို့လို ခြေဖမိုးအရိုးတွေ ဘာတွေများ ကျိုးသွားလားမသိဘူး...”

“လာပြန်ပြီ... မမှတ်သေးဘူးလား ငရွန်။ မင်းဟာလေ စကားပြောရင် ဘယ်ကမဆိုင်တဲ့ နာမည် ထည့်ထည့်ပြောမှန်းမသိဘူး”

ငရွန်က မျက်နှာလေးကို အောက်ချကာ တောင်းပန်သည် ။

“အေးပါကွာ.... နောက်တစ်ခါ ငါမပြောတော့ပါဘူး၊ အခု ငါတို့ ဂျူနီယာကို ဆေးခန်းပို့ဖို့ လုပ်ရအောင်....”

“ငွေ့... ဒီမှာ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ တစ်ချက်ခွဲနေပြီကွ။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ဆေးခန်းက ဖွင့်မှာ လဲ”

“အဲဒါဆို ဘာလိုလုပ်မလဲ...”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မရသေးဘူး။ လောလောဆယ်တော့ ဒီကောင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတွဲပြီး ပုံမှန်အနေအထားရောက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်... ကဲ... မင်းက ဟိုဘက်ကနေတွဲ...”

ဂျူနီယာဇော်ကို ဖိုးရဲက ဘယ်ဘက်မှ တွဲပြီး ငွေ့က ညာဘက်မှ တွဲထူပေးလိုက်ကြ၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးလေးလွန်းသဖြင့် နှစ်ယောက်သား မနည်းမကြရသည် ။ ရုတ်တရက်အတွင်း မထင်မှတ်ထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပွားသွားတော့၏။

“အား... အား... ကယ်ကြပါ... ကယ်တော်မူကြပါ”

ထိုသို့ အသံနက်ကြီးနှင့်အော်၍ အကူအညီတောင်းသူမှာ ဂျူနီယာမဟုတ်....။ ငွေ့ဖြစ်ပါသည် ။ သူက Rapper ဖြစ်သော်လည်း “ကယ်တော်မူကြပါ”ဆိုသော ရှေးဟောင်းနည်းကြီးနှင့် အော်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဂျူနီယာက သူ့ဗလကြီးနှင့် ငွေ့ကို ညှစ်ထားသောကြောင့် မရုန်းနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည် ။ အမှန်တော့ ဂျူနီယာသည် အရမ်းနာကျင်ဟန်ဆောင်၍ ငွေ့ကို အမိဖမ်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။

ဖိုးရဲကလည်း ငွေ့ကို အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ဂျူနီယာလက်ထဲမှ ကယ်ဘဲ ထားလိုက်၏။ ငွေ့က ဂျူနီယာ၏ လက်ကြားမှ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်.....

“ဖိုးရဲ... ငါ့ကို ကယ်ပါဦးကွ...”

“မကယ်နိုင်ဘူး.... မင်းအပြစ်နဲ့ မင်းပဲ... ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ မင်းဘာသာ ဂျူနီယာကို နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုမစတော့ပါဘူးလို့ တောင်းပန်လိုက်....မဟုတ်ရင် သူက မောလည်း မော၊ ချော်လဲထားတော့ နာလည်း နာနဲ့ မင်းကိုလုပ်မှာ ပဲ...။ ကဲ... ဂျူနီယာ မင်းကလည်း သူတောင်းပန်ရင် ကျေနပ်လိုက်ပါကွာ၊ ဟုတ်လား.... ဘော်ဒါတွေပဲဥစ္စာ...”

ဖိုးရဲစကားဆုံးတော့ ငရွန်က ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဂျူနီယာကို တောင်းပန်လေတော့သည်။ ။

“သူငယ်ချင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ... ငါ မင်းကို နောက်မစတော့ပါဘူး”

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော....”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဂျူနီယာကလည်း အလွယ်တကူပဲ ငရွန်ကို ဖမ်းချုပ်ထားရာမှ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြန်သင့်မြတ်သွားတော့မှ ဖိုးရဲလည်း သူစိတ်ပူသောကရောက်သောကိစ္စကို ပြန်သတိရသွားပါသည်။ ။ ငရွန်က...

“ဖိုးရဲ... မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ... မင်းတို့ နဲ့ ညနေခြောက်နာရီတည်းက ငါထွက်လာတာ အခုချိန်ထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး။ အဲဒါ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရင် အန်တီလေးက ငါ့ကိုဆူတော့မှာ ...”

“မင်းကလည်း ဖိုးရဲရာ... ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ညဘက်ထွက်နေကျဟာကို....”

“အခုက ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး ကွ... အန်တီလေး ပုဂံကနေ ခြောက်

နာရီဝန်းကျင်လောက် ပြန်ရောက်မယ်လို့ ငါ့ကို ဖုန်းထဲမှာ ပြောထားတယ်။ ငါ့ကို အိမ်မှာ စောင့်နေတဲ့ ၊ ဘယ်မှ မထွက်နဲ့ ... အဲဒါဆိုရင် လာမယ့်အပတ် ငါ့မွေးနေ့အတွက် ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖွဲ့ဒီယိုကင်မရာတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့ ။ အခုတော့ သွားပြီပေါ့”

“ဟာ... နှမြောစရာကြီး ဖိုးရဲရာ....”

“ကဲပါ... အခုမှ တော့ နှမြောမနေကြနဲ့ ။ မင်းတို့ ပဲ ငါ့ကို ကလပ်သွားဖို့ အတင်းလာခေါ်ကြပြီးတော့...”

ဂျူနီယာကလည်း လိပ်ပြာမသန့်စွာ ဆင်ခြေဝင်ပေးလိုက်၏။

“ဟာ... ငါတို့ က အဲဒီလိုမှန်းမှ မသိတာကွ...နော်...ငွေချန်....နော့....”

“အေးလေ...ငါတို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ အလွတ်ကြီး...”

အခုလိုကျတော့လည်း ငွေချန်နှင့် ဂျူနီယာဇော်တို့ က တစ်ဖက်၊ ဖိုးရဲကတစ်ဖက် ဖြစ်သွားပြန်၏။ ဖိုးရဲကလည်း နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာကြောင့် ပြိုင်မပြောချင်တော့...။ ဖိုးရဲ စိတ်ကောက်သွားလေပြီ။

တကယ်တမ်းမှာ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးသည် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပင် မပြည့်သေးသော ကလေးဆိုးလေးတွေမျှသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ စိတ်ဆိုးလိုက်၊ ထိုးကြိတ်လိုက်၊ စိတ်ကောက်လိုက်၊ ပြန်တည့်လိုက်နှင့်... အမြဲပတ်လည်ရိုက်နေတာကိုက သူတို့ အဖွဲ့ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်အစစ်ပဲ ဖြစ်လေသည် ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ဖိုးရဲကို မအိပ်ဘဲစောင့်နေသော အန်တီလေးက ကိုယ်တိုင် တံခါးထဖွင့်ပေး၏။ ပုဂံကို ကားရိုက်သွားခဲ့ရာမှ ပင်ပန်းပြီးပြန်လာသည့်တိုင် မင်းသမီးမေသ

စွာထွန်းသည် သူမရဲ့ အချစ်တော်ဖိုးရဲ့ အိမ်ပြန်မရောက်သဖြင့် စိတ်ပူ၍
စောင့်နေရှာသည်။ ။

ဖိုးရဲ့က အန်တီလေး သူ့ကို ဒီအချိန်အထိ မအိပ်သေးဘဲ ထိုင်စောင့်
နေတာကြောင့် ဗွီဒီယိုကင်မရာရဖို့ အခြေအနေကောင်းသည် ဟု တွေး
ကာ ပျော်ရွှင်သွားပါသည်။ ။

★

အခန်း (၂)

လက်ျာသည် အခုတလော သူ့ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ခံစားနေရသည် ။ ဒီနေ့မနက်ကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် ဖုန်း

ထဲမှာ စကားများ ထား၏။ သူ့ချစ်သူက သာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦးမဟုတ်။ သူမသည် နိုင်ငံကျော်ရှပ်ရှင်မင်းသမီး မေသစ္စာထွန်းပင် ဖြစ်၏။ သူမကိုလိုချင်၍ ဝိုင်းဝန်းချဉ်းကပ်နေကြသူများ ရှိသည့်ကြားမှ လက်ျာက မေသစ္စာထွန်းရဲ့ အချစ်ကိုရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

အရင်က သူသည် မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ရေကူးချန်ပီယံတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မှန်ကွဲရသောဒဏ်ရာကြောင့် အနားယူခဲ့ရ၏။ လက်ရှိသူ့အလုပ်က Love Boat ရေကူးကလပ်ကို တည်ထောင်ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ယူထားသည် ။ လက်ျာ၏ နောက်ထပ်သီးခြားအလုပ်တစ်ခုမှာ မင်းသမီးမေသစ္စာထွန်းရဲ့ တရားမဝင်သော သက်တော်စောင့်ဖြစ်သည် ။ လောလောလတ်လတ် လက်ျာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စက မေသစ္စာထွန်းသည် သူလုံးဝမနှစ်ခြိုက်သည့် အေးမင်းဆိုသော မင်းသားနှင့်တွဲ၍ သုံးကားတိတိ ဗွီဒီယိုရိုက်ရန် လိုက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ဖြစ်လေသည် ။

အဲဒီ အေးမင်းဆိုတဲ့ မင်းသားက မိန်းမကိစ္စမှာ နာမည်ဆိုးထွက်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည် ။ ဒီတော့ လက်ျာ စိုးရိမ်မည်ဆိုလည်း စိုးရိမ်သင့်သည့်အခြေအနေမို့ သူ့အလွန်တော့မဟုတ်...။ သို့သော် မေသစ္စာထွန်းက ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းဘယ်မှာ မရွေ့ဟူသော အယူအဆကို လက်ကိုင်ထား၏။ နောက်တစ်ချက် သူမသည် အေးမင်း၏ အိုက်တင်နှင့် သရုပ်ဆောင်ပညာကို သဘောကျသည် ။

ပြီးတော့ အေးမင်းနှင့်သူမ တစ်ခါမှ တွဲမရိုက်ဖူးသေးတာလည်း ပါသည် ။ ဒါကြောင့် သူမသည် လက်ျာ မကြိုက်မှန်းသိသည့်ကြားက မင်းသားအေးမင်းနှင့် ကားရိုက်ရန် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ချစ်သူက ငြိုငြင်သည့်တိုင် ဒါသည် သူမ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အနုပညာလွတ်လပ်ခွင့်

ငုံပဲဟု ခံယူထား၏။

လက်ျာက ရေကူးကန်ဘေးမှာ အုတ်နံရံကြီးမှီကာ တွေဝေစဉ်းစား နေမိသည် ။ ထိုအခါ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်မှုတို့ က သူ့ကို တစ်လှည့်စီ စိန်ခေါ်လာ၏။ ရေကူးဝတ်စုံကိုယ်စီနှင့် တပည့်မလေးနှစ်ယောက်က ကန်ထဲမှ တက်လာကာ လက်ျာကို ပြီးချင်စွာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုပါသည် ။

“သရဖီတို့ ပြန်တော့မယ်နော်၊ ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဆရာရဲ့ ... မှီငြလှချည်လား... ဟင်း...ဟင်း”

သူက လူမှုရေးအရ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ဆဲမှာ နောက်တစ်ယောက်က...

“ကြည့်ရတာ ရွှေမင်းသမီးနဲ့ တို့ ဆရာ အဆင်မပြေဘူးထင်တယ် သရဖီရဲ့ ...”

“ဇင်ဇင်ပြောတာ ဟုတ်လားဆရာ...”

သူ့ကို မိန်းကလေးတွေပီပီ စပ်စုနေကြသော တပည့်မလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် လက်ျာ သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မှ ပဲ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သရဖီက....

“ဆရာက ပြုံးလိုက်တော့ ပိုချောလာတယ် သိလား....နော်...ဇင်ဇင်နော်...”

လက်ျာကရှက်ပြီး အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည် ။ ဇင်ဇင်ကလည်း သရဖီစကားကို ထောက်ခံပါသည် ။

“ဟုတ်တယ်... ဆရာက ပြုံးရင်ပိုချောတယ်၊ ဟင်း...ဟင်း...”

ခပ်ကဲကဲ ခပ်ရဲရဲကောင်မလေးတွေမို့ လက်ျာ အနေရခက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာသည် နီရဲကာ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်လျက်ရှိသည် ။ သူမတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရေကူးဝတ်စုံမှာ ရေစို၍ ကပ်နေသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အလှကောက်ကြောင်းကို အတိုင်းသား တွေ့နေရသည် ။ ရှက်နေသောသူ့ကို သရဖီနှင့် ဇင်ဇင်တို့ က ဝိုင်းလှောင်နေကြ၏။

“ဆရာက ချောတာပဲ... မင်းသားလုပ်ပါလား....”

“အေးလေ.... တွဲရိုက်မယ့် မင်းသမီးကလည်း အဆင်သင့်ရှိပြီးသား ဥစ္စာ... ဆရာသာ မင်းသားလုပ်ရင် အေးမင်းတို့ ထမင်းတောင် ငတ်သွားဦးမယ်”

“ဆရာ... ဆရာနဲ့ မေသစ္စာထွန်းတို့ ဘယ်လိုလုပ် ကြိုက်သွားကြတာလဲဟင်...”

ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မဖြစ်တော့...။ သူ တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ဟန့်တားမှ ဖြစ်မည်။

“ကဲ.. မင်းတို့ နှစ်ယောက် စပ်စုတာများ ပြီ။ သွား... ပြန်စရာရှိတာ ပြန်တော့။ ခေါင်းကရေကို စင်အောင် သေချာသုတ်ဦး။ တော်ကြာ...ဖျားနေမယ်”

“ဟင်... ဆရာက ဇင်ဇင်တို့ မေးတာတွေကို တစ်ခုမှ လည်း ပြန်မဖြေဘဲ လူကို အတင်းပြန်ခိုင်းနေတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ... ဆရာနော်... လူလည်မကျနဲ့ ။ မေးထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဆရာဖြေပြီးမှ သရဖီတို့ ပြန်မယ်”

“အာ... ဒီကောင်မလေးတွေတော့ ခက်နေမှ ပဲ”

“ဘာမှ မခက်ဘူး။ ဆရာသာ အမှန်အတိုင်းဖြေ...”

ဇင်ဇင်က ပြောရင်း သူ့လက်မောင်းကိုလည်း ကိုင်လှုပ်လိုက်သေး၏။
“သူမတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ကို ဆက်ဆံတာ ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းလှသည်။ သူတို့ သုံးယောက် မတ်တတ်ရပ်စကားပြောနေပုံကို မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေကူးကန်ထဲမှ သင်တန်းသူများက အချင်းချင်းလက်တို့ ပြ၍ စောင့်ကြည့်နေကြသည် ကို လက်ျာ သတိမထားမိလိုက်ချေ...။”

သရဖီက ပြောပြန်သည်။ ။

“ဆရာရယ်... မေသစ္စာထွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အရမ်းကြီးခံစားမနေပါနဲ့။ ဆရာ့ကို သိပ်ကကြိုက်ကြောင်ကျနေရင် ဖြတ်သာဖြတ်ပစ်လိုက်...”

လက်ျာက သရဖီစကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ထိုအခိုက်ဇင်ဇင်က...

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့ ... အဆင်မပြေတော့လည်း Go away ပေါ့။ မလွမ်းလောက်ပါဘူး။ အပြင်မှာ သူ့ထက်မိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေတစ်ပုံကြီးပဲ။ ဇင်ဇင်ကိုယ်တိုင် ဆရာ့ကို ရှာပေးမယ်။ ဘယ်လိုလဲ...”

လက်ျာသည် သူမတို့ ကို တပည့်ချာတိတ်မလေးတွေဟု သာ မြင်ထားပြီး အမြဲခွင့်လွှတ် အလိုလိုက်နေကျဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ အဲဒီလိုသဘောထား၍ မရတော့ပြီဆိုတာကို စောစောတုန်းက သူမတို့ ပြောသွားခဲ့သည့် စကားများက သက်သေခံလျက်ရှိ၏။

လက်ျာက ဇင်ဇင်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို တစ်ချက်ဆောင့်ရုန်းလိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကို ချက်ချင်းပဲ အတင်းမာဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်ပါသည်။ ။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေလဲကွ။ သူများ တကာရဲ့ ကိုယ်

ရေးကိုယ်တာကို လိုက်ပြီး ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်နေရတာလဲ....”

လက်ျာ၏ အသံမှာ ဒေါသကြောင့် အနည်းငယ် တင်းမာသွားပါသည်။
။ သရဖီနှင့်ဇင်ဇင်တို့ က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
။ နောက်... လက်ျာကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ သူမတို့ မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။ ဇင်ဇင်ဆီမှ အသံပြန်ထွက် လာလေသည်။

“ဆရာရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ။ ဇင်ဇင်တို့ က ဆရာဘက်က မခံချင်လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဆရာမကြိုက်ရင် နောက်ကို အဲဒီလိုမပြောတော့ပါဘူး။”

သရဖီကလည်း သူ့ကို ဝန်ချတောင်းပန်၏။

“ဆရာ့ကို အခုကိစ္စအတွက် သရဖီ တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ။ နောက်ကို မေသစ္စာထွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ မဝေဖန်တော့ဘူးလို့ ဆရာ့ကို သရဖီ ကတိပေးပါတယ်....”

လက်ျာ စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသဖြင့် တပည့်မလေးနှစ်ယောက်သည် သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်နေကြပြန်သည် ။ အခုလိုကျတော့လည်း သူမတို့ မှာ အမှားကျူးလွန်မိသော ပီဘီကလေးငယ်များ ပမာ ဆရာပေးမယ့်အပြစ်ဒဏ်ကို စောင့်စား၍ နေလေ၏။ သူက မျက်နှာညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော တပည့်မကလေးနှစ်ယောက်ကို ဆရာပီပီ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ရပါသည် ။ ကိုယ့်အမှားကိုသိ၍ တောင်းပန်လာသော တပည့်ကို ဘယ်ဆရာက ခွင့်မလွှတ်ဘဲ နေပါမည်နည်း။

လက်ျာက တစ်ယောက်တည်း လျှို့ဝှက်စွာပြီးလိုက်ပြီး သူမတို့ မျက်နှာတွေကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည် ။ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ သရဖီနှင့် ဇင်ဇင်သည် သူမတို့ ကို လက်ျာ ကျေအေးသွားပြီဆိုတာ အတတ်သိလိုက်၏။

ဒါပေမဲ့ သူမတို့ က ပါးနပ်စွာ မျက်နှာငယ်လေးများ နှင့် သူပြောလာမည့် စကားကို စောင့်စားနေကြသည်။ ။

“ဒီတစ်ခါထားလိုက်တော့။ နောက်တစ်ခါကို အဲဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ....”

ထိုစကားကို သူမတို့ က သံပြိုင်ပြောလိုက်မိသဖြင့် နှစ်ယောက်သားကြိတ်ပြီး ရယ်နေကြပြန်သည်။ ။ သူမတို့ သာမက လက်ျာကပါ လိုက်ရယ်မိ၏။ သူတို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက် ကြည်ကြည်နူးနူး ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ။ လက်ျာက သူမတို့ ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြောပြီးသားကိုပဲ ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... သွားကြ... သွားကြတော့။ ရေစိုနဲ့ အကြာကြီးရှိနေပြီ၊ ခေါင်းကို ရေစင်အောင် မြန်မြန်သွားသုတ်ကြချည်... သွား... သွား...”

သူက သူမတို့ ကို အတင်းနှင်လွှတ်နေသဖြင့် သရဖီနှင့် ဇင်ဇင်တို့ က အဝတ်လဲခန်းဆီ သွားတော့မည့်ဆဲဆဲ... သူတို့ အားလုံး ဘယ်သူမှ ထင်မထားသည့်အချိန်၌ အသံတစ်ခုက သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပြဿနာတစ်ရပ်အသွင်ဖြင့် ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ပြဿနာက တခြားတော့မဟုတ်....။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို သူတို့ ဘေးနားရောက်နေမှန်းမသိသော မေသစ္စာထွန်းမှာ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ။ လက်ျာက သူမကို မြင်မြင်ချင်း အံ့သြသင့်စွာ ဆိုလိုက်၏။

“ဟော...မေပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေကူးကန်ကို ဒီအချိန်ကြီး ရောက်လာရတာလဲ”

မေသစ္စာထွန်းက သူ့စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပါသည် ။
ပြီးတော့ သူမက အဆောက်အဦဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း....

“ဘယ်ကလာရမှာ လဲ။ ဟိုအပေါက်ဝကနေ လမ်းအတိုင်း တည့်တ
ည့်ပဲလာတာပေါ့၊ ယူ (You) က မွန်နေတာကိုး... မေလာတာ ဘယ်မြင်မ
လဲ”

“မေ စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောကွာ”

“ဟော... ဒီမှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ ဥစ္စာ....”

လက်ျာသည် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့သိက္ခာကို စော်ကားခံလိုက်ရသဖြင့်
သူမကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် ဖြစ်နေလေသည် ။ အခု
မေလုပ်ချလိုက်တာက သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ သူတပည့်မ
လေးနှစ်ယောက်ကိုပါ တိုက်ရိုက်စော်ကားပြီးသားဖြစ်နေ၏။

သရဖီနှင့် ဇင်ဇင်တို့ မှာ မေသစ္စာထွန်းကို ဝင်းဝင်းတောက်နေသော
အကြည့်များ ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည် ။ လက်ျာက အရမ်း
အားနာတတ်သူတစ်ယောက်မို့ သူတပည့်မနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုစ၍
တောင်းပန်ရမှန်းပင်မသိ...။ ဒေါသဖြစ်လွန်းနေသဖြင့် လက်ျာမှာ အ
သားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာရသည် ။

မေသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အရှက်တရားကို သရဖီနှင့်ဇင်ဇင်တို့ နှစ်
ယောက်ရှေ့မှာ ၊ Love Boat ရေကူးကလပ်ရှိ သင်တန်းသူ၊ သင်တန်း
သားများ ရှေ့မှာ ၊ ရေကူးကန်မှ ခန့်ထားသော ဝန်ထမ်းများ ရှေ့မှာ ရက်
စက်စွာ ချနင်းပစ် လိုက်လေပြီ။

အခုဆို Love Boat ရေကူးကလပ်ဝင်းထဲရှိ မျက်လုံးပေါင်းများ စွာသ
ည် မင်းသမီး မေသစ္စာထွန်းနှင့် သင်တန်းနည်းပြဆရာ လက်ျာတို့ ဘာ

တွေဘယ်လို ဆက်ဖြစ်မည်ဆိုတာကို စောင့်စားမျှော်လင့်နေကြ၏။

စောစောတုန်းက မေရဲ့ စွပ်စွဲစော်ကားလိုက်သောစကားကို ကြားလိုက်သူဆို၍ ကာယကံရှင် လက်ျာ မပါလျှင် သရဖီနှင့် ဇင်ဇင်တို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ။ တခြားသော Love Boat ရေကူးကလပ်ထဲရှိ လူတွေကတော့ မင်းသမီးမေသစ္စာထွန်း နေထိုင်သွားလာပုံကို စူးစမ်းလေ့လာသည့်သဘောဖြင့် ဝိုင်းပြုံကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လက်ျာသည် သူ့ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ချုပ်တီးလိုက်ပြီး မေနှင့် အဆင်ပြေမှုတစ်ခု ရလိုရငြား သူမရဲ့ မျက်ဝန်းဆီမှာ အဖြေရှာကြည့်မိသည်။ ။ မင်းသမီး မေသစ္စာထွန်းသည် သရုပ်ဆောင်မှုပညာ၌ မဆိုးလှသော်လည်း မျက်လုံးနှင့် သရုပ်ဆောင်ရာတွင် တော့ အားနည်းချက်ရှိကြောင်းကို လက်ျာသိထား၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူသည် မေ့ဆီမှာ အမှန်တရားကို သိလိုလျှင် သူမ၏ မျက်လုံးတွေကို အရင်ဆုံး အကဲခတ်နေကျဖြစ်ပါသည်။ ။

မေ့မျက်လုံးတွေကို တစ်မိနစ်နီးပါးမျှ သူလေ့ လာပြီးသွားသောအခါ လက်ျာက ပြဿနာကို သဘောပေါက်သွားတော့၏။ မနက်တုန်းက ဖုန်းထဲမှာ သူသည် သူမကို မင်းသားအေးမင်းနှင့်တွဲ၍ ကားရိုက်ရန် လက်ခံလိုက်သည့်ကိစ္စအား ကန့်ကွက်ဝေဖန်ရင်း သူတို့ နှစ်ယောက် စကားများရန်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ နောက်ဆုံးမှာ သူက သူမ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် စကားကို အနိုင်ပိုင်းပြီး ဖုန်းပိတ်ထားခဲ့၏။ အခု မေက အဲဒါကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ သူ့အလုပ်ချိန်မှာ Love Boat ရေကူးကလပ်အထိ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ။

လက်ျာက မေသစ္စာထွန်းအား ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသော သရဖီနှင့်ဇင်ဇင်တို့ ကို သည်းခံပေးဖို့ မျက်ရိပ်ပြကာ တောင်းပန်လိုက်

၏။ သရဖီက မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး ဇင်ဇင်ကို လှမ်းပြောသည်။ ။

“ဟိုမှာ သူ့ဟာကြီးကို သဝန်တွေတိုပြနေပြီ။ အရေးမပါလိုက်တာ...”

“အေးလေ... ငါတို့ က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ပျော်လို့ ပဲဥစ္စာ...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

“ဪ... ဇင်ဇင်ကလဲ။ သူ့အတွက်တော့ အဲဒါကြီးက အဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးချင်ကြီးနေမှာ ပေါ့ဟ... နားလည်ပေးလိုက်ပါဟယ်.... ငါတို့ နဲ့ တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ကဲ... လာပါ... လစ်ကြစို့...”

ပြောပြီး သူမတို့ နှစ်ယောက်က မေသစ္စာထွန်းကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားကြ၏။ လက်ျာမှာ သူမတို့ ပြောသွားသော စကားများကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားသည် ။ ဒီနေ့အဖို့ မေနှင့်ပြောလည်စရာအကြောင်း မရှိတော့မှန်းကိုလည်း သူသဘောပေါက်လိုက်၏။

မေ့ဒေါသများ သည် လက်ျာထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ရောက်ရှိလာပါသည် ။ မေ့ကို ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဆိုးပြေအောင် လက်ျာက လိုက်ချော၏။ ရေကူးကန်အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူများက သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုလိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးနေကြသည် ။ လက်ျာက သူမကို ချောလို့ မရတော့သဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်မိ၏။ ဒီပြဿနာမှာ မေလွန်တာမဟုတ်ဟု သူလက်ခံပါသည် ။

သူ့ကို ပြဿနာရှာသွားသည့် ဟိုချာတိတ်မနှစ်ယောက်ကိုသာ လက်ျာက စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်၏။

နောက်တော့.... ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို သူက မေစိတ်ကောက်တာကို လို
က်ချော့ရင်း တစ်နေကုန် သွားခဲ့လေသည်။ ။

*